

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 890/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Остојин, адвокат из ..., против туженог "ББ" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3909/19 од 18.11.2019. године, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3909/19 од 18.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 86/2019 од 24.09.2019. године, тужени је обавезан да за период од 23.02.2016. године до 25.12.2017. године, исплати тужиоцу накнаду трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, у износима наведеним у изреци, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да на наведене износе у корист тужиоца обрачуна и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.530,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3909/19 од 18.11.2019. године, одбио је жалбу туженог и првостепену пресуду потврдио.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 87/18), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом туженог указује, а тичу се, у суштини, права запослених на исплату топлог obroка и регреса. Наиме, схватање Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом туженог указује изражено је у више одлука Врховног касационог суда.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не исказе у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженом.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизије туженог није дозвољена.

Тужбом поднетом 22.02.2019. године, тужилац је тражио исплату трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у износу од 342.164,10 динара. Поднеском од 04.06.2019. године тужилац је снизио тужбени захтев и затражио предметну накнаду у укупном износу од 310.789,45 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинским споровима који се односе на новчано потраживање.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизије тужених нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**